

ALMQVIST, CARL JONAS LOVE

**Försök till Hectors lefnad. =Anon.=
Stockholm 1814, tryckt hos A. Gadelius.**

Stockholm
1814

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

ALMQUIST C. J. L.

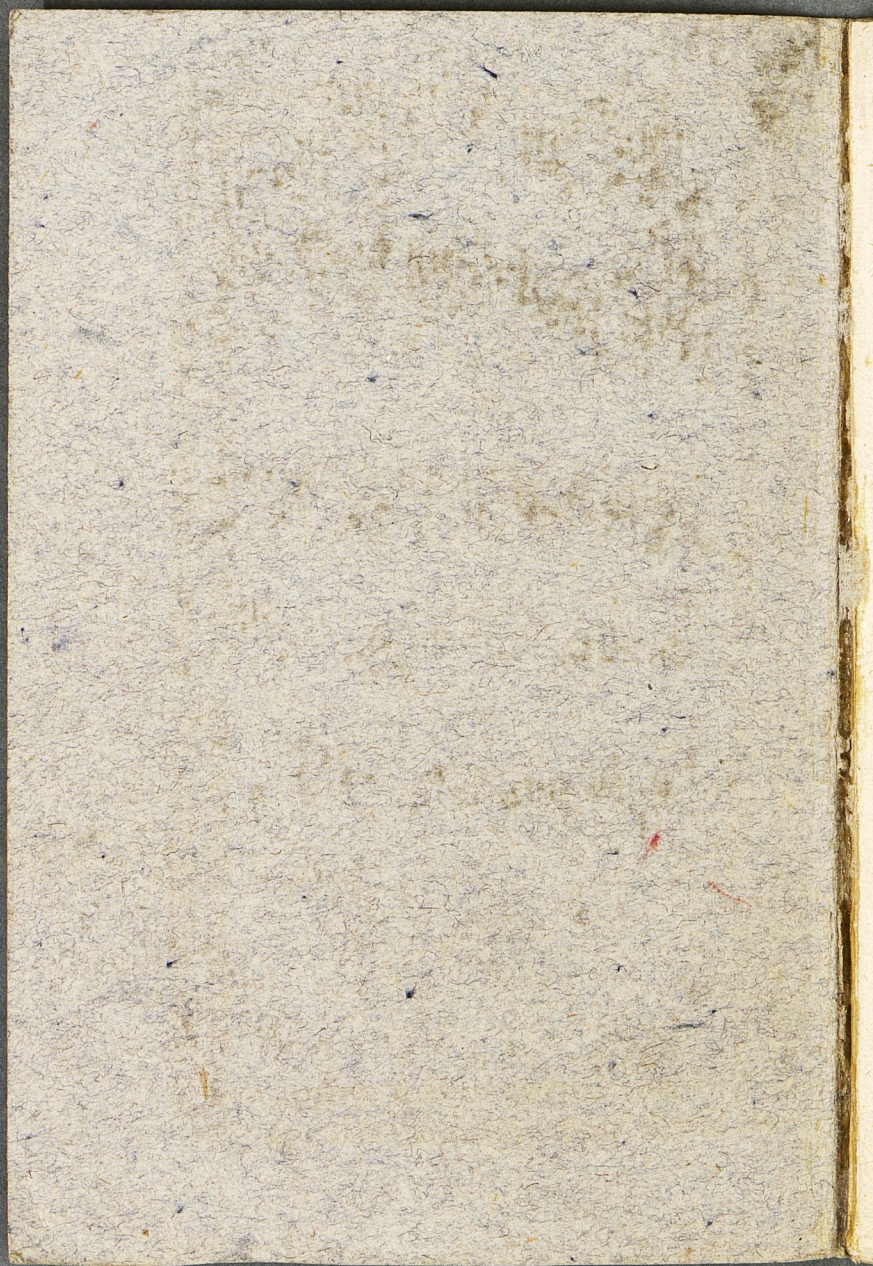
EX. A

7111 Sv

(Rov)

1700-1849

Stahlin
1814

ALMQUIST, CARL J. L.
EX. A

Vite. S.
(Bn)
1700-1820

FÖRSÖK
TILL
HECTORS LEFNAD.

C. J. L. Almquist.

1814

F Ö R S Ö K

TILL

HECTORS LEFNAD.

STOCKHOLM 1814,

Tryckt hos A. GADELIUS.

TORSON

THE

FACTORS FRIEND.

STOCKHOLM 1814
Tryck hos A. Gadens

FÖRSTA PROMENADEN.

Trojanska kriget. — Hector, Konung Priams son, blir skuten. — Den superba Läraran om Sjulavandringen.

Långt bort i skumma forntiden
En mächtig stad sig höjde
Med stolta torn mot himmelen,
Och kunglig storhet røjde. —
Då kände alla folk dess namn;
Det hördes i hvart land, hvar hamn;
Den staden hette *Troja*.

Rätt gammalmodigt var det då,
Och dumt beställt på jorden.
Dock var det ej så dumt ändå,
Som J det tänka torden;
Den tiden också, visste man
Att rövya bort ifrån en ann,
Och tycka om dess hustru.

x

En skön *Helena* då, som nu,
 Fann det rätt tråkigt blifva,
 Att såsom *Menelai* fru
 Sin hela tid fördrifva. —
 Men om man enleveras vill,
 Så bör man sjelf ock hjälpa till; —
 Så for hon bort med *Paris*.

Ohyffsad tiden var ändå,
 Det måste man medgifva;
 Ty *Menelaus* var nog rå,
 Och plump, att misstyckt blifva.
 Så rörde hela Grekeland
 Han upp, och for till Trojas strand
 Att ta igen *Helena*.

Men, som jag hellre vill i bläck,
 Än blod, min penna doppa;
 Så vill jag krigets grymma skräck
 I tysthet öfverhoppa. —
 Dock, nämna måste jag förut
 Om *Hectors* ynkliga slut,
Priami son, den hjelten. —

Kung *Priam* hade många barn;
 Mest vann dock *Hector* tycket.
 Ty *Paris* föll i *Amors* garn,
 Och dugde se'n ej mycket. —
 Då var det Gubbens enda tröst,
 Då han fick trycka till sitt bröst
 Sin älskade son *Hector*.

Dock ville det nog mycket till,
 Att öfver Greker vinna:
 I synnerhet som man *Achill*
 Var säker, främst att finna. —
 Han ren i sina barndomsdar
 I *Stygens* bölja doppad var; —
 Hvem kunde rå på honom?

Hvad hände? — ach, en kulan dag,
 Bestämd för bistra öden,
 Går *Hector* ut, med svärdets slag
 Att offra upp åt döden
 En talrik mängd af fiender; —
 Dock, annorlunda ämnat är
 Utaf de grymma *Parquer*. —

Just då, med hjeltemod han vill
 En tapper kämpe slagta,
 Så går den gruflige *Achill*
 I bakhåll fram helt sagta.
 Nu måttar han sitt tunga spjut,
 Och skjuter af — och gör ett slut,
 O ve! på hjelten *Hector!*

Ack! *Priam* tryckte sorgens qval,
 Hans kinder tårar sköljde;
 Och, enligt Ceremonial,
 Hans hof exemplet följde.
 Dock ståten vid begrafningen,
 Kalaserna och granlåten
 Dem tröstade en smula.

Af *Medici* en vitter tropp
 Kom upp, att balsamera,
 Och smörja hjeltens döda kropp,
 Sig sjelfva dock än mera.
 Historiographer kallades,
 Med hvilka accorderades
 Om Prinsens äreminne.

Men om, min Vän', du hålla vill
Pythagoras i ära;
Och om du tro vill sätta till
Metempsychosens lära,
Så vet, att dö är ingens lott,
Men att i ombytt skepnad blott,
På jorden ständigt vandra.

Enfalldigt folk då förr det var,
Af hvilka inskränkt tänktes,
Att, efter jordens mulna dar,
Ett högre lif oss skänktes. —
Men folk med snille nogsammt fann,
Att menskosjälén flytta kan
Så väl i fän, som menskor.

Blott drömmar är ju allt, som då
Af oss ej kan begripas?
Och ingenting bör tros, alltså,
Som ej med hand kan gripas.
Jag det ej vet af egen magt,
Men Philosopherne så sagt —
Och jag törs visst ej tvifla.

I allting själar få sitt hem,
 Då de från mennskjor fara,
 Ty, om naturen ej hyser dem,
 Hvar skulle de då vara?
 Allt är då lika. — Folk och sten,
 Och Philosopher, grodor, trån,
 Allt. — Hvem kan derpå tvifla?

Fördenskull *Hectors* skugga geck
 Framåt helt tyst och mulen;
 Han slutligen i sigte feck
 En hafsstrand, mörk och kulen.
 Hvad land det var jag nu ej mins,
 Men tror det i Egypten fins —
 Dock det gör ej till saken.

En fruktansvärd gestalt der stod
 I lång, förfärlig skepnad.
 Af fasa stelnar *Hectors* blod,
 Han faller ned af häpnad.
 "O hjälp!" af ångst han ropar till,
 "En grufelig bjässe var *Achill*,
 Dock här är ännu värre!"

Gestalten honom reser opp,
Mildt fattande i handen.

"Var glad min son, var full af hopp;

"Du nått den sälla stranden,

"Der Menskjan till belöning får

"En ny gestalt — och återgår

"Derpå igen till jorden.

"Den vise *Mollhem* är mitt namn,

"Jag dömer efter döden;

"För mig hvar skugga, hvarje hamn

"Framställer sina öden.

"Dig känner jag, du har gjort nog,

"För Far och Fosterland du dog,

"Och du är värd belöning,

"Ditt förra lif förflöt i strid,

"Och vapnens buller bara, —

"Ett ostördt lugn, en ständig frid;

"Skall din belöning vara. —

"Långt skild från mödans qual, skall du

"Blott njuta sömn, och ro; och nu

"Som *Mops* på jorden lefva.

ANDRA PROMENADEN.

Hector berättar sina händelser, då han såsom Mops tjenade hos en Mamsell. —

Nu *Hector*, ödet lydande,
 Som aldrig vet att skona,
 Sig fåligt engagerade
 Som mops hos en matrona.
 Dock denna lefnad blef ej lång,
 Snart låg hans skugga än en gång
 På knä för *Mollhems* fötter.

Förundrad *Mollhem* honom ser
 Framför sig åter vara.
 Men *Hector* honom ödmjukt ber
 Att sin förundran spara,
 Och höra hans berättelse. —
 Mildt honom *Mollhem* på sitt knä
 Då tar, och *Hector* börjar:

Ach! ängslig var väl lefnaden
 Som hjelte uppå jorden;
 Dock ej stort mindre ängslig, sen
 En mops jag der var vorden.
 Förr såg jag också svagheter,
 Men nu — de största dårskaper,
 Till tusentals millioner.

I början roligt nog det var,
 Det tycktes mycket lofva,
 Att äta kalfstek alla dar,
 Och derpå sen blott sofva.
 Då låg jag i Mamsellens knä,
 Min kudde var dess armboge,
 Om saucer blott jag drömde.

En dag vid fönstret suto vi,
 Jag gäspade, hon läste.
 Då geck en Herre oss förbi;
 Straxt hon till Pigan fräste:
 "Spring, skynda, säg: ej hema än
 Jag är." — Ej denna mening
 Mitt mopsförstånd kan fatta.

Men, att hon hema var, jag vet,
 Ty mig på golfvet dängde
 Hon bums, och i sin häpenhet
 Alting omkring sig slängde. —
 Hon framgeck till ett litet bord;
 Dock, fåfängt söker jag nu ord,
 Att, hvad jag såg, berätta.

Der stod en fyrkant,*) som gaf sken
 Mot soln, — men som horribelt
 Lär vredgat henne, ty mot den
 Hon grinade terribelt. —
 Der stodo burkar rundtomkring,
 Och andra underliga ting,
 Hvars namn jag icke känner.

*) Såsom i Trojanernes tid, inga speglar, toiletter m. m. voro uppfundne, så bör man ej undra på att Hektor derom gör en så besynnerlig berättelse. Likaså bör man förlåta honom att han, hela vägen, så dumt uttyder Mamselens göromål och Cavaljerens bugningar. —

I nästa rum begaf hon sig
 Att lika ifrigt stöka,
 Som här. — Jag ej nu afhöll mig
 Ifrån att undersöka. —
 Jag såg i alla burkar ner,
 Men fann ej något dugligt der,
 Jag blott blef röd om nosen.

Hon återkom; en gräslig blick
 På mig hon genast sände.
 En varning jag på nosen fick,
 Som länge nog jag kände.
 Jag då uppå den tanken föll,
 Att burken något innehöll,
 Som ingen borde veta.

Dock ändtlin var affären slut,
 Och jag ej önskar flera.
 Men min Mamsell såg konstig ut,
 Hon var ej lik sig mera.
 Hon embellerat — men likväl
 Jag fruktade att någon del
 Förnuft från henne flyktat.

En stund derpå kom Herr'n igen;
 Nu var allt lugnt och stilla; —
 Han inslapp denna gången; — men
 Jag tror han mådde illa; —
 Han krökte sig och slängde sig,
 Hans mine, den var så underlig; —
 Dock, hvad förstå vi mopsar? —

"Ach;" — sa' hon — "hvad jag gått i stan,
 "Förlåt, Ni blef duperad,
 "Jag sprungit hela förmiddan,
 "Och är så fatiguerad.
 Nog var det sant! — sa' jag för mig,
 Ack, kunde mopsar yttra sig,
 De skulle säga mycket. —

Men mitt humör nu retadt blef,
 Lögn kan jag ej fördraga;
 Behandigt jag ur knäet klef,
 Att plats i soffan taga. —
 Jag ej i sådant snack tar del,
 Jag endast sökte godt och väl
 Tillbaks i sömnen komma.

I slumret, jag nu mer förstå,
 Ej kunde heller höra:
 Ett brutet ord blott då och då
 Oroade mitt öra:
 Charmant, Parbleu, Envie, Discrète,
 Och dylikt, som jag icke vet
 Rätt väl hvad det vill säga.

Min sömn, den var så god, så söt,
 Jag drömde — ack så ljufligt! —
 Men O! helt plötsligt af en stöt
 Jag väcktes upp så gruffligt. —
 "Välkommen!" hördes nu så ömt.
 Det var en Fru som kom; fördömt,
 Jag sof likväl så roligt.

Nå, det ej hjälpas kan, och man
 Får lof att tålig vara! —
 Jag såg då opp och fann minsann
 En samlad talrik skara,
 Som satt — — och hette Societé,
 Och drack varmt vatten — kalladt Thé,
 Och talte oupphörligt.

"Ack! bästa, söta, goda du,
 Var dock så, söt och smaka! — — —
 Riksdaler kostar sockret nu;
 Sjelf får man skorpor baka,
 Ty så'na fins det intet alls,
 Men kringlor dermot tusentals, —
 En half kopp till, min söta!" — —

"Tack lilla du! — jag ej nu är
 Att dricka mer capabel. —
 Jag skratta' nyss, att jag så när
 Fått ondt — just execrabel
 Hon var, der hon i smutsen låg,
 Då sin superba shavl hon såg
 Fördärfvad. — Ach! så löjligt."

"Tag denna lilla kringla blott!"
 "Tack bästa du! — af smärta
 Och ilska var hon blå — så godt
 Det gjorde i mitt hjerta. —
 Kan tro, hon skulle ta sig air!
 — Så utvald god din grädda är,
 Hvar får du den, min bästa?" —

"Och Hökarn hängde opp sig, han,
Då bo'n i aska lades!"

"Åh! är det möjligt, att bo'n brann?"

Det var då sant, som sades? —

Då skall man se, att priset opp

Skall stegras, i ett enda hopp,

Tre skillingar på marken." —

"För sent, min nådigaste Fru,
Jag fruktar det skall blifva,

Att på Spectaclet gå, rättnu,

Om ej vi straxt begifva

Oss dit." — "Hvad ges? en Opera?" —

"Åh nej! en Dram." — "Nå det är bra,

Jag älskar icke Opror."

"Ej Opror? der musik likväl
Så utvald skön man hörer?" —

— "Ack! sådant oljud nog, min själ,

Min ro der hemma störer! —

Nej bättre är en Dram; man der

Liksom i sosité sjelf är,

Och allt går så förståndigt." —

"Ack nej, förlåt, på Dramer får
 Jag gäspa nästan ständigt;
 Förnuft man nog ändå förstår,
 Så'nt hör man ju beständigt?
 Nej bättre ä' balletter, der
 Så hjertans lustigt allting är,
 Der får man bara skratta."

"Balletter! fy så'nt tokeri,
 Der alla spela dårar!" —
 — "Hvad då? klokt folk sjelf äro vi,
 Det på theatern sårar,
 Att se sig sjelf; — Contrasterne
 Mäst roa — de oss låta se
 Vårt eget värde bättre."

"I ära man ju hålla bör
 Sitt eget ädla väsen?" —
 — "Nå det är klart, — men likväl hör,
 Mitt Herrskap, jag tror piesen
 Ren börjats." — "Godt! vårt interet
 Väcks mer, då ej vi början se,
 Och sjelfva trasslet roar."

"Mitt Herrskap gå förut, ty jag
 Är efter på minuten. —
 Jag måste min perruque i lag
 Först sätta; — sen har knuten
 Gått opp på ärmen; ach förlåt!
 Jag kommer genast efteråt,
 På mig skall ingen vänta." —

"Ach! söta gif mig min voile! —
 Jag måste mig genera
 Med den, att ingen glop, fatal
 Må kunna mig lorgnera. —
 Der ligger den — ach lilla du,
 Förlåt, förlåt! — ack tack, se nu
 Är allting bra i ordning."

De gingo bort — O! *Mollhem*, du
 Stor visdom måste äga,
 Om du kan riktigt fatta nu,
 Allt hvad jag haft att säga. —
 Sjelf vet jag icke hvad det var —
 Men såsom hvart ord fallit har,
 Så har jag det berättat.

Dock, hvad en mops förstår och ser,
 Det ingenting betydde. —
 En annan sak nu mycket mer
 Min hjerna också brydde.
 Mamsellen ej till aftonen
 Kom hem, och uti kammaren
 Fanns ingenting att äta.

Hvad hungren är, det feck i dag,
 Med fasa jag erfara. —
 En ärlig mops dock alltid jag
 Så gärna ville vara. —
 Ack! *Mollhem*, alla *tjufvars* brott
 Förlåtas borde, då de blott
 Ha stulit utaf hunger.

Mamsells Canariefogel flög
 Så glättigt omkring borden. —
 Ack, dubbelt då min mage sög;
 Det grymmast var på jorden!
 På ena sidan Ärans hot,
 På andra sidan Magens knot,
 Ach, det var allt förfasligt! —

Min Matmors feta arm nu sig
 För min inbillning vände. —
 Så lifligt låg den framför mig,
 Min gom jag vattnas kände! —
 Förr sof jag uppå den så godt,
 Men nu det var en drömbild blott,
 Och hungren, den var värklig! —

Ach *Mollhem!* kort jag vara vill,
 Ty sjelfva minnet plågar. —
 Jag lilla fogeln nalkas till,
 Jag intet efterfrågar —
 Jag glömer allt, jag griper an,
 I ögonblicket ligger han
 Förkrossad i min mage.

Ach, straffet bakom brottet stod,
 Mamsell i rummet träder — —
 Omkring min nos hon märker blod,
 På golvet låg en fjäder!
 O! *Mollhem*, hvilken blick jag fick,
 Ej värre var *Medusas* blick,
 Som bringar folk till stenar.

Bland grymma hjeltar var *Achill*
 Den värsta man kan finna;
 Dock han på långt ej hinner till
 Emot en vredgad *Qvinna*.
 Förgrymmad hon ett vedträ tog,
 Och mig omenskligt dermed slog,
 O! *Mollhem*, så jag dog — jag dog
 Som Mops — om ej som hjelte.

Sin stämma höjde *Mollhem* opp
 Och hördes *Hector* svara:
 "Nu stärka kan jag ej ditt hopp,
 Jag ser dig brottslig vara.
 Dig nöden dref, det synes väl,
 Men fel dock alltid äro fel,
 Och du bör straffad blifva.

"Dig gör fördensku'd nu tillreds
 Att åter börja vandra;
 Dock icke mer på jordens krets
 Du lefva skall som andra. —
 Du skall nedsättas — ifrån fri
 Du tvungen skall — och liflös bli. —
 Du vandra skall som *Penna*."

TREDJE PROMENADEN.

Hector berättar sina händelser, då han såsom Penna tjenar hos en Jurist, en Poet och en Fogde. Slutligen blir han en spansk hund.

På mörka hafvet stormen ven,
 Och böljan klippan sköljde,
 Den kulna natten jorden ren
 Med svarta vingar höljde. —
 Då flög från långt aflägsna land
 Till vise *Mollhems* dystra strand
 Den stackars *Hectors* skugga.

"Nå väl, min *Hector*, åter du
 För mina ögon träder." —
 Ach! sade *Hector*, äfven nu
 Om nåd jag ödmjukt beder, —
 Mitt lif beständigt uselt var,
 Som *Penna* jag blott tjenat har
 Att dårskaper beskrifva.

Först kom jag till en *Domare*;
 Här feck jag gå förskräckligt,
 Från mornarne till aftnarne,
 Och ändå otillräckligt —
 Så, sida upp och sida ner,
 Jag sprang och gjorde bokstäfver,
 Af tusende façoner. —

Hans arbete, som en Fabrik
 Mig föreföll. — Dock borde
 Jag bättre känna Juridik,
 Förr än jag döma torde. —
 Det vet jag: allt han skref var falt,
 Ty hvarje ark blef väl betalt
 Med pengar, kalladt *Lösen*.

Om meningen af det han skref
 Var djup, mig ingen sade. —
 Men på hvar rad det räknadt blef
 Hur många ord den hade. —
 Jag alltså tror, att afsigten
 Ej var, att göra meningen
Begriplig — utan ordrik.

Men snart Juristen ut mig slet,
 Och så blef jag casserad —
 I stället hos en Herr *Poet*
 Jag nu blef engagerad.
 Just icke han så mycket skref,
 Men dock på annat sätt jag blef
 Af honom mycket plågad.

Rätt sällan jag i bläckhornet
 Feck stå beskedligt stilla,
 Mig ofta han med tändren bet,
 Och tuggade rätt illa. —
 Än bakom örat mig han satt; —
 Än blef han alldeles besatt,
 Och slängde mig på golfvet.

Jag aldrig rätt begrepp kan få
 Om hvad han skref; — dock torde
 Det honom mer ha kostat på,
 Än det Juristen gjorde.
 Ibland han sig så ömkligt ref
 Och klöste, att jag ängslig blef
 Uppå Herr Auctors vägnar.

Men här min tjänst snart hörde opp,
 Han ledsnade att skrifva. —
 Förändradt blef mitt lefnads lopp. —
 Dock skulle det ej blifva
 Min lott, att sakna god motion,
 Jag erhöll genast condition
 På landet hos en *Fogde*.

Ach! *Mollhem*, det en konstig man,
 Mig föreföll att vara,
 Ej utan svårighet jag kan
 Hans caractere förklara. —
 Det vet jag, om i honom fast
 Min första Herre fått, i hast
 Han låtit honom hänga. —

En gång han skref en lögn, så stor
 Att ända upp i pannan
 Han rodnade — Och sjelf jag for
 Af blygd i golf. — En annan
 Gång fann jag dock, jag mig bedrog,
 Ej *skam* hans rodnad sammandrog,
 Det var blott bränvinsrodnad.

Då räkna var hans profession,
 Han bort förstå det mera; —
 Han dålig var i addition,
 Fast flink att subtrahera. —
 Om dock i alla räkningsfel
 Hans dumhet endast hade del,
 Derom kan jag ej döma.

En dag till harm jag retad blef,
 Mer än en Penna borde,
 Och bäst min Fogde satt och skref,
 En gräslig plump jag gjorde,
 Just på den fläck af papperet,
 Der Summan uti bokslutet
 Med stolta siffror lyste.

Ach, knappt kan bli hans grymma mine
 Af Hogarth copierad,
 Hans kinders friska carmosin
 Med högblått blef melerad.
 Och mig i vreden slängde han
 I spisen; der snart upp jag brann;
 Och slöt så denna vandring. —

"Ja, *Hector!*" sade *Mollhem* mild,
 "Jag detta dig, förlåter
 Du liksom förr väl het och vild
 Och tanklös varit åter. —
 Dock finner jag, att ärlig du
 Har velat vara, och blott nu
 Af harm mot brottet felat."

"Du derfor intet straff skall få,
 Din role skall upphöjd blifva,
 Jag lifvets glada skänk också
 Dig nu vill återgifva, —
 En nobel *Hund* blir din person,
 Af *spansk* högaktad extraction,
 Med krusig, hvit beklädnad.

"Om du beskedlig alltid är,
 Så skall din hela lefnad
 Du ständigt få, hvad du begär,
 Och njuta mycken trefnad.
 Du skall ett nådigt Herrskap få,
 Och utaf det behandlas så,
 Som ingen *hond* som blifvit."

"Vid dörrn då andra hundar stå,
 Skall du i fönstren klifva,
 Då de en enda handklapp få,
 Skall du famntagen blifva.
 Hvar Mennskja skall betjena dig,
 En Fröken sjelf nedlåta sig,
 Att putsa dina tassar." —

"Men *Hector*, *Hector*, hör de råd
 Jag välment dig vill gifva:
 Fast lycklig, låt ditt öfverdåd
 Ej alltför dristigt blifva.
 Då hvar och en med dig blir nöjd,
 Var vaksam, att från lyckans höjd
 Du ej en gång skall störtas."

"Försigtigt gå på gatorne,
 Och ej din klädning smutsa,
 Man annars ledsna skall kanske,
 Att dig beständigt putsa. —
 Om du är ren först efterse,
 Förrän du opp i sofforne,
 Och fönstren tanklöst hoppar."

"Välj icke mat; man troligen
 Åt dig ej enkom lagar.
 Dig gifs ej alltid stek, min vän,
 Ej fiskben alla dagar.
 Vet ock, så'n mat ej helsosam
 Beständigt är, — du omtänksam
 Bör vara om din helsa."

"Var derför noga på din vagt, —
 Var klok och lär försaka. —
 Gå nu, och mins hvad jag dig sagt,
 Så skall du lyckan smaka." —
 — Så sade *Möllhem*; *Hector* feck
 Sin nya drägt, och munter geck
 Änno fram på jorden.

Jag slutar nu; ty *Hector* än
 Ej kommit har tillbaka. —
 Än lefver han förmodligen,
 Och vill sin pligt bevaka. —
 Hans Herrskap dock förlåta bör,
 Om någongång små fel han gör.
 — Hvem felfri är på jorden? —

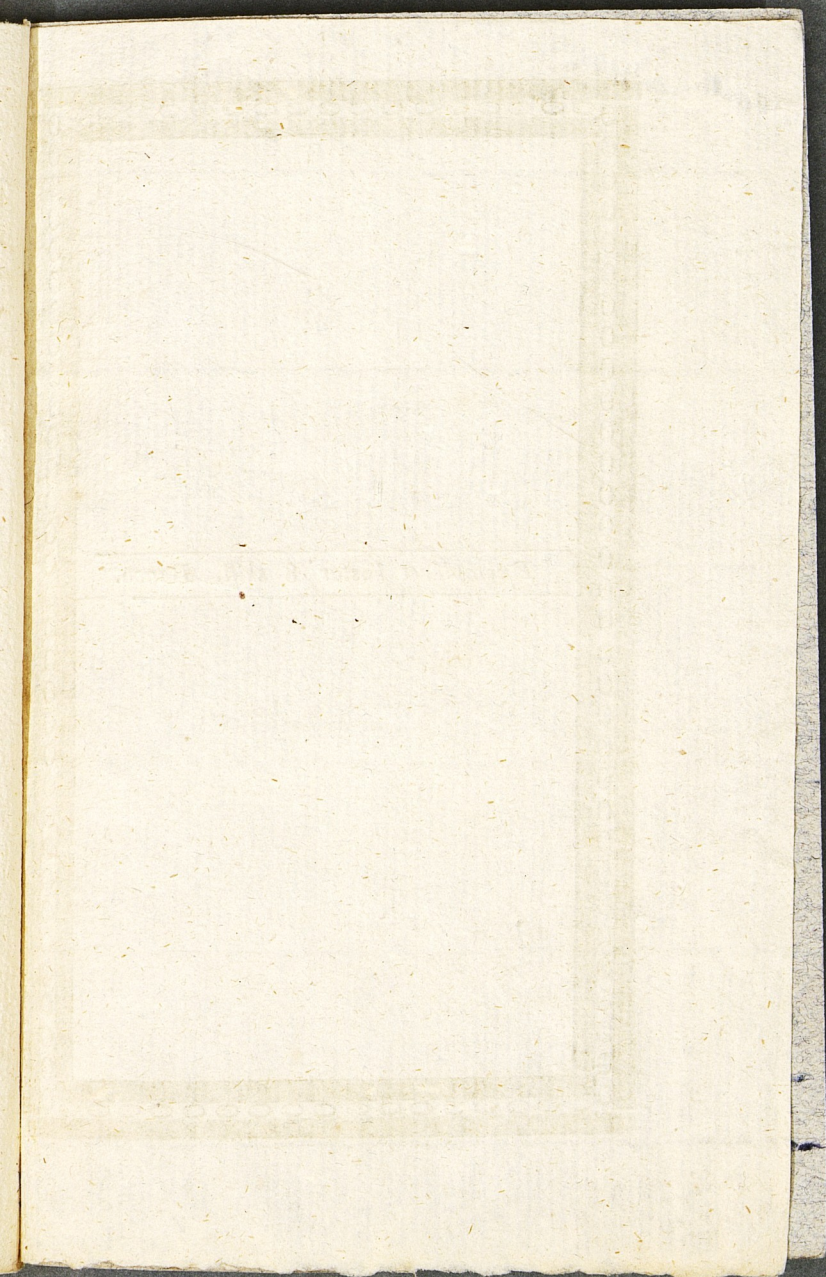
POST SCRIPTUM

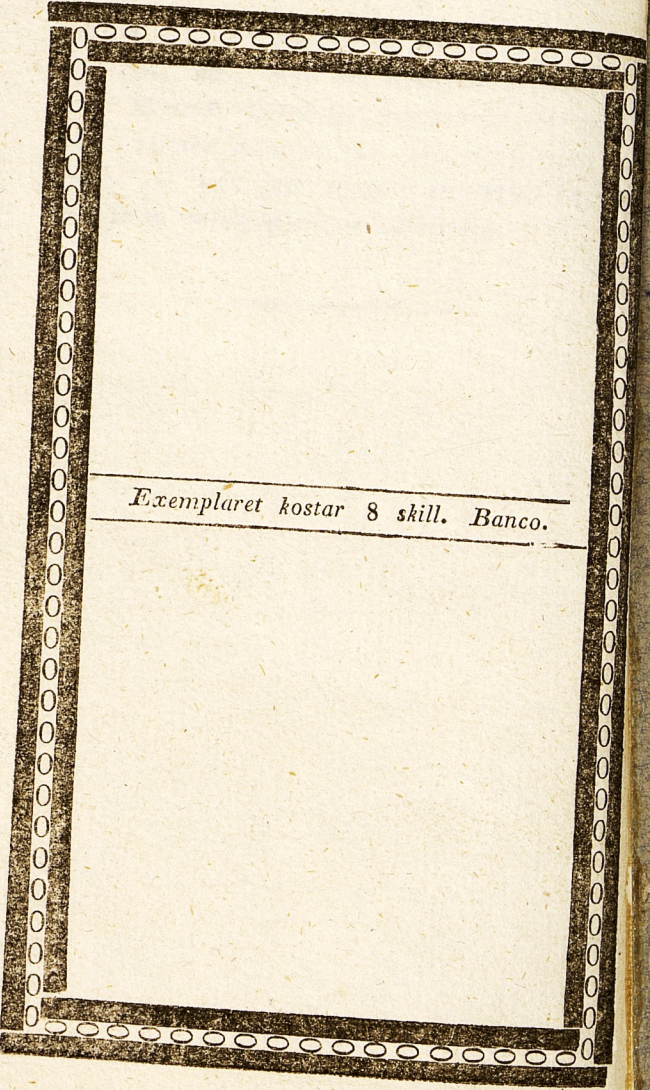
till den vördade *Allmänheten*.

Förutgående lilla obetydliga Piece, hvars enda ändamål, då den skrefs, var, att blifva en half timmes tidsfördrif för de enskildte Personer, hvilke den kan intressera, har sedermera genom trycket erhållit en publicitet, hwartill den aldrig varit ännad och som den visst icke syntes förtjena. — Men, hvarföre blef den då tryckt? — En ganska naturlig fråga, som endast kan besvaras genom en annan lika naturlig fråga: Hvarföre blef så mycket annat lappri tryckt? — Att den icke skall öka antalet af Stockholms litterära producter, är en ganska afgjord sanning; — men den skall öka tillgången på Papillotspapper; och äfven detta har i våra dagar blifvit en nödvändighets vara.

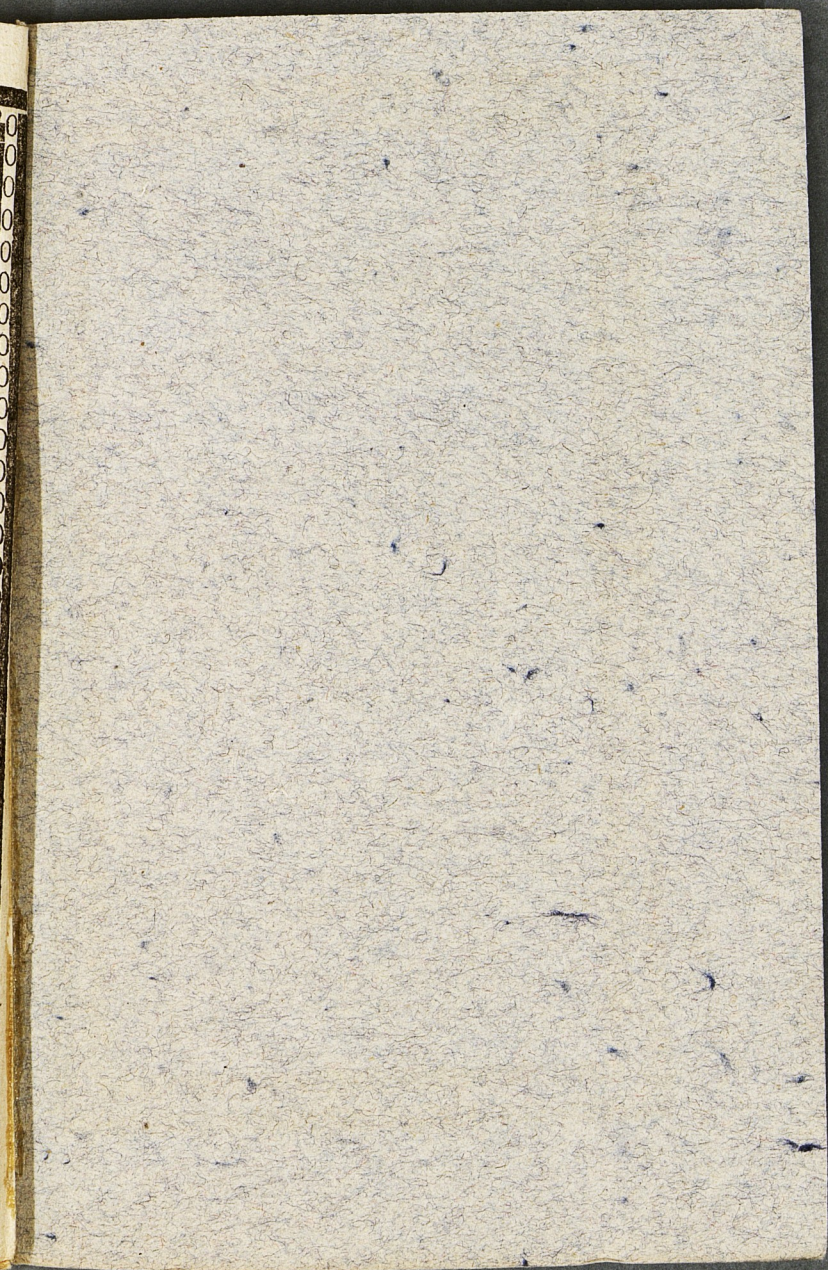
En spansk hund, vid namn Hector, har gifvit anledning till densamma: och om dess Historia kan roa dess Egare, så kan den likväl svårligen vinna insteg hos en Allmänhet, af hvilken Hector icke har den üran, att vara känd. Blott i ett enda fall blir den

kanske' dräglig: det är, om *Allmänheten* är så god, och, med nu inhämtad kundskap om *Hectors* obetydliga hundperson, sätter sig i samma *point de vue*, som hans *Herrskap*. — Och just därför var detta *Post Scriptum* oundgängeligen nödvändigt. —

Exemplaret kostar 8 skill. Banco.

www.books2ebooks.eu